

Весна цього річ настала зарано. Перші смерті пояснювали саме цим.

Логіка, звісно, не найясніша, та я спробую її викласти. Зросла температура повітря — тому зросла й кількість свіжовихлюпаних гормонів у ньому. З гормонами додалося й безодвітних почуттів, які можуть призвести до самогубства. Кажуть, що від любові до ненависті — всього-на-всього один крок. І ще один — до вбивства.

Проте ці теорії розбивалися об абсурд реальності. Навіть якби весна прийшла в грудні, почуття були не взаємними, а всі, хто їх відчуває, — навіженими психопатами, події, про які я розповім, не можна було б пояснити логічно. Доволі швидко люди перестали навіть намагатися зрозуміти природу того, що коїлося, — смерті почали траплятися так часто, що більшість шукала порятунку, а не пояснень.

Для мене все почалося в день, коли розтанув сніг. Я стояв на перехресті й чекав на зелене світло. Поряд обіймалася молода пара. Хлопець гладив дівчину по

волосся й казав: «Нащо відкладати на потім?». Дівчина збентежено усміхалася й відповідала: «Ти надто квапиш події, потерпи ще трошки». Він наводив якісь філософські аргументи щодо нелінійності часу та безмістовності відкладання на потім. Вона час від часу хитала головою, але все ж здалася і сказала: «Гаразд, мабуть, я готова». Хлопець поцілував її в лоба та сказав: «Краще рано, ніж ніколи».

За мить вони стрибнули на дорогу, під колеса вантажівки. Світлофор загорівся жовтим. Сумнівів бути не могло: їхній стрибок — не випадковість. Вони вичікували момент.

Того самого дня мій сусід хотів вкоротити собі віку й вистрибнув із вікна. Перша спроба самогубства не дала потрібного результату, тож він знову підійнявся нагору, щоби спробувати ще раз. Коли сусід заходив у під'їзд після невдалого стрибка, то побачив мене. Я завмер і зачудовано дивився на нього. Сусід усміхнувся і сказав, що я у своїй яскраво-жовтій шапці схожий на кульбабку. Не можу знати напевно, але скоріш за все, це були його останні слова. Другий стрибок розбив йому голову. Цю шапку я більше ніколи не надягав.

Увечері в новинах сказали, що в країні зафіксована рекордна кількість смертей за один день. Ведуча спокійно констатувала у столиці тисячу смертей та декілька сотень поранень. Вона заявила, що немає особливих причин для хвилювання, але варто поберегтися та по змозі не виходити з дому. Інтернет гудів куди гучніше за телебачення: у соцмережах обговорювали можливі

варіанти подій. Виявилось, що схожі жахіття коїлися по всьому світу. Весняно-гормональна версія розбивалася на друзки, бо в Південній півкулі була осінь.

Як і слід було сподіватися, рекордна статистика смертності породила в інтернеті не обговорення способів порятунку, а масу нових мемів. Люди жартували про кінець світу та можливих кандидатів на роль його рятівника.

Найстрашніше, що всього за кілька днів гумору в інтернеті значно поменшало. Втім, як і його користувачів.

Вчені з різних країн встигли висунути декілька гіпотез щодо страхітливого дійства, але жодна з них не мала переконливих доказів. Жодна не здавалася достатньо логічною.

Усе своє життя я тільки те й робив, що шукав закономірності. Це допомагало мені структурувати реальність, робити її зрозумілішою та пояснюваною. Деякі закономірності я вивів і для власного життя. Скажімо, будильник варто ставити на такий час, у якому кількість хвилин буде простим числом, бо інакше прокинутися буде складно.

Закономірності я намагався знайти й у тому, що діялося зараз. Я поглинав новини з усіх можливих джерел, ознайомлювався з думками очевидців, навіть знайшов одного стариганя, який пояснював, що, мовляв, найкраще, що зможе зробити зараз кожен із нас, — це вкоротити собі віку. Його очі блищали, коли він казав: «Поверте, друзі, це значно прискорить процес».

Мої пошуки ні до чого не привели. Закономірностей нібито не існувало. Хтось вбивав незнайомих,

хтось — себе, і все це незалежно від статі, віку, соціального статусу, кольору волосся та марки смартфона. Так, я намагався відстежити й такий варіант.

Відколи розтанув сніг, минуло сім днів. Я сидів удома та безперервно оновлював стрічку твіттеру. Єдиний трендовий гештег — *#whatifiamthelast*. Останній твіт із цим теґом — чотири години тому. Остання активність в інтернеті — трохи більш ніж три години тому.

Я визирнув у вікно. Світило яскраве весняне сонце, і сильний вітер хитав дерева. Асфальт тут і там був вкритий засохлою кров'ю. Під вікном лежало кілька трупів.

Я глибоко вдихнув і написав твіт: «Я хочу прокинутися *#whatifiamthelast*».

Мені ніхто не відповів. І я так і не прокинувся.

Наступного дня голод переважив моє небажання рухатися й існувати, тож я подався до найближчого супермаркету. Я закинувся чималою дозою серотоніну — двома шоколадними батончиками — і твердо переконався в тому, що варто продовжувати жити. Було доволі очевидно, що з глузду я з'їхав уже давно, інакше й бути не могло. Однак я докладав зусиль для того, щоби не з'їхати ще далі.

На зворотному шляху я розчистив ґанок свого під'їзду від трупів, відтягнувши їх за трансформаторну будку. Я дав собі слово, що обов'язково поховаю їх найближчим часом. Упокій їхніх душ зараз хвилював мене менше, ніж приємний краєвид з вікна, який би не нагадував мені про невідворотність смерті.

Минуло кілька днів і кілька десятків тисяч оновлень вебсторінок, перш ніж я остаточно впевнився в тому, що я — остання людина на Землі. Слова так і не додержав: зник сенс ховати людей у могили, які ніхто ніколи не навідає. Уся планета обернулася на цвинтар, а я не захотів бути його сторожем.

Звісно, у мене виникали думки про можливе життя в Зімбабве чи Антарктиці. Що десь є люди, які зуміли уникнути загибелі. Були й думки про те, що загинули лише користувачі інтернету — усі, крім мене. Здається, ця гіпотеза була найлогічнішою, от хіба що я був винятком. Або ж я просто не користувався інтернетом так, як інші?

І ще мене ніяк не полишала дивна ідея, буцім я маю дуже довго їхати на південь і там знайти певний форпост, останній оплот людської цивілізації. Там я зустріну дівчину, з якою ми станемо парою не тільки тому, що маємо відновлювати популяцію нашої раси, а й тому, що покохаємо одне одного. У день народження нашої сімнадцятої дитини мене оберуть президентом форпосту. Далі моя ідея не розвинулася, бо я нічого не тямлю в політиці.

Загалом, такі ідеї — це все, що в мене лишилося. Не було більше віри, не було надії, були тільки мрії, нехай які дивні. Хоча якщо дивність — це відхилення від норми, то ці мрії не можна було назвати дивними, адже вони були єдиними на всій планеті, їх просто неможливо було з чимось порівняти, а отже, вони якраз і були нормальними. А ненормальним було ось що.

Коли я лишився останньою людиною на Землі, у мої двері постукали.

Я поставив фільм на паузу, зняв ноутбук із колін і втупився поглядом у двері власної квартири. Ще момент — і постукали знов. Як мені здалося, наполегливіше.

Захотілося кинутися до дверей і розчинити їх навстіж, але я зупинив себе. Немає сенсу відчиняти двері, коли знаєш, що за ними нікого немає.

До того ж учора я знічев'я перевіряв справність усіх електронних пристроїв у квартирі — з-поміж інших я перевіряв і дверний дзвінок. Якби до мене справді хтось прийшов, він би не постукав, а подзвонив. Певно що.

2.

Наступного дня після того, як розтанув сніг, тобто за шість днів до того, як я став останньою людиною на Землі, мені довелося вийти надвір. Слово «довелося», мабуть, не найкраще тут пасує, бо доти я не відчував справжньої небезпеки. Не думав, що це все діється насправді. Мене радше охоплювало відчуття необґрунтованої захищеності, як тоді, коли телевізори й радіо кричать про страшну епідемію і просять за можливості лишатися вдома, а я вважаю, що захворіти може хтось інший, але не я, і, щільніше закутавшись у шарф, виходжу на вулицю.

Втім, того дня шарф я не надягнув. Можливо, в іншому разі все могло скластися інакше — хтозна. Шапки на мені теж не було, адже я більше не хотів нікому нагадувати кульбабку.

На вулиці було зовсім не багато людей; якщо не придивлятися, можна було легко сплутати пообідній вівторок божевільно вільного світу зі звичайним суботнім ранком. Але я, на жаль, завжди був дуже уважним